

NIKA RADIĆ

BROJAT ĆU
OD DESET DO JEDAN

I WILL COUNT
FROM TEN TO ONE

NIKA RADIĆ

BROJAT ĆU
OD DESET DO JEDAN

I WILL COUNT
FROM TEN TO ONE

10. 11. – 4. 12. 2022.

GALERIJA JOSIP RAČIĆ – NACIONALNI MUZEJ MODERNE UMJETNOSTI
JOSIP RAČIĆ GALLERY – NATIONAL MUSEUM OF MODERN ART
Margaretska 3, Zagreb

POSLANO, PRIMLJENO, SPREMLJENO

Klaudio Štefančić

Svoju zaokupljenost problemom komunikacije, kako u umjetnosti tako i u kulturi općenito, Nika Radić je prije nekoliko godina proširila primjenom hipnoze. Premda je riječ o fenomenu s dugom poviješću, hipnoza je tek 50-ih godina 20. stoljeća dobila status psihoterapijske prakse i postala dio medicinske znanosti. Široj javnosti je hipnoza možda najpoznatija preko pojave tzv. hipnotičkog stanja. Oko točnog opisa hipnotičkog stanja nema konsenzusa: jedna psihoterapijska škola tvrdi da se hipnotizirani nalazi u nekoj vrsti sna (lucidni san, trans), dok druga tvrdi da su sve fiziološke funkcije hipnotizirane osobe – puls, disanje, refleksi – nalik onima u budnom stanju, pa je prije riječ o (auto)sugestiji, nego o nekom posebnom, „zaumnom“ stanju.

Postoje ipak stvari oko kojih se većina praktičara slaže: hipnotizirani se, naime, mora senzorno odvojiti od okoline. Zatvaranje očiju, onemogućavanje gledanja najčešće je prvi korak koji se koristi u hipnozi. S obzirom na činjenicu da je primarno polje rada Nike Radić umjetnost, smanjivanje važnosti gledanja, te posljedično, vizualnog prikazivanja, može se na prvi utisak činiti neobičnim, ali Nika Radić je i prije izbjegavala prikazivačke potencijale umjetnosti. Umjesto skulptura ili objekata radije je izvodila instalacije kojima je

usmjeravala kretanje publike ili se pak okretala „neutralnim“ prosedeima prikazivanja, kao kada bi, snimajući videointervjue, dopuštala drugima da umjesto nje govore i predstavljaju.

U knjigama o psihoterapiji, uz tekst se – radi zornijeg objašnjenja – često može naći shematizirana slika ljudske glave prikazane u profilu. Sliku posebnom ne čini toliko crtež glave, koliko dva trokuta koji podsjećaju na lijevak. Jedan je postavljen u prostor ispred, a drugi iza oka. Onaj ispred oka ima širi otvor lijevka okrenut prema prostoru koji čovjek gleda; onaj iza pak širi otvor lijevka smješta na površinu koju zauzima mozak. Uže se strane dvaju lijevaka, dakle, dodiruju na mjestu oka, omogućujući da ono što je čovjeku „izvana“ (stvarnost) prodre u ono „unutra“ (um, psiha). Piktogram je nedvosmislen: ono što se događa oko nas izravno utječe na naše misli i osjećaje i obratno (ono što osjećamo ili mislimo utječe na to kako gledamo). Ako, dakle, i zatvorimo oči, vidjet ćemo slike, pa je jedan od zadataka hipnoze da se one osvijeste, da se iz podsvijesti, pomoću jezika, „iznesu na svjetlo dana“ (nakon završetka seanse, naime, hipnotizirani ili hipnotizirana govore o onome što su vidjeli i osjetili).

Umjetnica, međutim, ne tumači niti komentira slike koje hipnotizandi proizvode. „Nisam psihoterapeut“, naglasit će svaki put kada joj se ukaže prilika. Čak i kada „stvara“ fotografije ili videofilmove povezane s hipnotičkom praksom, umjetnica – posve u skladu s tradicijom zaokupljenom društvenošću umjetnosti, materijalnim uvjetima u kojima se ona stvara, distribuira i tumači – suspreže one aspekte osobnosti koji se kolokvijalno povezuju s umjetnicima (ego, imaginacija, hipersenzibilnost itd.) i ponaša se poput dokumentaristice. Ako hipnotizirani vidi sobu punu biljaka ili vatru, Nika Radić će ih prikazati. Čini se da ju umjetnički artefakt zanima samo do trenutka u kojem je on u stanju ući u proces elementarne simboličke komunikacije i upravo je ta komunikacija ono što u hipnozi umjetnicu najviše zanima. U hipnozi je, naime, riječ o osobitom obliku interpersonalnog odnosa, koji od sudionika (hipnotizera i hipnotizanda) traži snažno međusobno povjerenje, koji drugačije konfigurira odnose između moći

i podčinjavanja, kreiranja i čitanja, davanja i primanja. Hipnoza, također, radikalno mijenja horizonte očekivanja. Hipnotizer ne zna s čim se suočava. Mora biti spreman na improvizaciju i rizik; u suprotnom kontakt se neće uspostaviti. Hipnotizand ne zna što će vidjeti i osjetiti; krajnje je rezpozivan na zvuk i dodir, ali senzorne informacije više nije u stanju klasificirati i objasniti.

Na već opisanom piktogramu lijevak postavljen ispred oka zapravo prikazuje radijus pogleda. Budući da se od oka naglo širi prema prostoru, slika može podsjećati na čovjeka koji viri kroz ključanicu brave (na vid ovdje treba gledati kao na simbol ljudskih osjetila općenito; kao i samo oko – osjetljivo, nepouzđano, ranjivo – i naša su osjetila doslovne ili figurativne opne). Osim što u sjećanje priziva niz umjetničkih radova koji se bave odnosom između privatnog i javnog, metafora pogleda kroz ključanicu skreće pozornost i na fenomen granice, odnosno zone u kojoj se odvija susret različitih pojava, ali i proces njihovog prožimanja.

S tim u vezi, zanimljiva je pojava čahurastih oblika u umjetničnom radu. Pojedine čahure izgledaju kao da im je porijeklo u organskom svijetu, dok druge podsjećaju na arhitektonske kupole. U oba slučaja čahure privlače dio prostora i tako omogućavaju nekom drugom redu zbivanja da se odvije unutar galerije. Kroz membranu do posjetitelja izložbe često dopiru zvukovi ili svjetlo, ali nejasno i nerazumljivo. Kako je često riječ o zvuku ljudskog žamora, posjetitelj je suočen s dvama različitim zbivanjima: onim unutar čahure i onim izvan čahure. Istodobno je privučen i odbijen; privlači ga zvuk žamora, ali odbija izostanak njegovog značenja; privlači ga svjetlo, ali odbija opna čahure. Na kraju ostaje sam, suočen s enigmom umjetničkog djela ispred sebe.

U intervjuu koji je 2007. vodila s urednikom časopisa „15 dana“ Tomislavom Brlekom, umjetnica na jednom mjestu kaže: „Izgleda da se već godinama samo bavim time kako se stalno razgovaramo, a baš ne razumijemo (...) Ne mislim da je komunikacija sasvim nemoguća, ali zato jer mislim da su i nespozajumi komunikacija.“ Ako univerzalni jezik umjetnosti ne postoji, kako sugeriraju Brlek i Radić, ako je svatko

slobodan koristiti svoj vlastiti jezik, onda umjetnici ne preostaje drugo nego da krene u susret publici, da takorekuć uči različite dijalekte i prilagođava se okolnostima: galerijskom prostoru, životu lokalne zajednice, mentalnom stanju suradnika itd. I doista, kao malo tko u hrvatskoj umjetnosti, Nika Radić je posvećena recepciji umjetnosti, odnosno onima koji su s druge strane komunikacijskog kanala, a koje, primjerice, književnost – prizivajući niz socijalno znakovitih situacija kao što je samotni čin čitanja ili mikrozaednica čitateljskih klubova – tako prisno adresira kao čitatelja i čitateljicu.

Izložba „Poruka“ (2013.) stoga može biti ogledni primjer umjetnične poetike. Ovdje je umjetničko djelo oblikovano znanjem i željama promatrača, no ono, čini mi se, nije toliko primjer nemoći umjetnosti da dopre do publike – interaktivna umjetnost je također oblikovana od strane publike na temelju unaprijed zadanih parametara – koliko je primjer odricanja umjetnice od dodijeljene joj stvaralačke i kulturne moći. U stručnom žargonu taj bi se postupak mogao opisati kao davanje prvenstva svakodnevnom životu, a ne umjetnosti. Primjeri nezadovoljstva komunikacijskim mogućnostima umjetnosti nisu malobrojni; primjerice, zamjena umjetnosti političkim djelovanjem ili duhovnošću nije rijetkost u povijesti moderne umjetnosti. U slučaju Nika Radić moglo bi se reći da se ta zamjena odvija na polju interpersonalne komunikacije. U društvu premeženom medijima, to naravno ne iznenađuje, ali privlači pozornost način na koji umjetnica artikulira taj problem. Psihosomatske reakcije na okoliš ili pak niz znakova i signala koje čovjek proizvodi automatski, to je „jezik“ koji je u centru umjetnične pažnje. Za Niku Radić jezik kao Logos možda i jest najsofisticiraniji oblik komunikacije, možda i dopire do najvećeg broja ljudi, ali u njega, osobito unutar institucije umjetnosti, ona nema veliko povjerenje. Nika Radić, kao i njezina publika, naravno, zna da se i predlingvistički oblici komunikacije mogu naučiti, da se mogu falsificirati (glumac uči plakati), ali ju, čini mi se, privlači elementarnost tog jezika i snaga kojom može djelovati na adresata (gledatelj plače zajedno s glumcem). Ljudska su bića od najranijeg života strukturalno opremljena komunikacijskim vještinama, koje im prije svega jamče biološki opstanak. Niz fenomena,

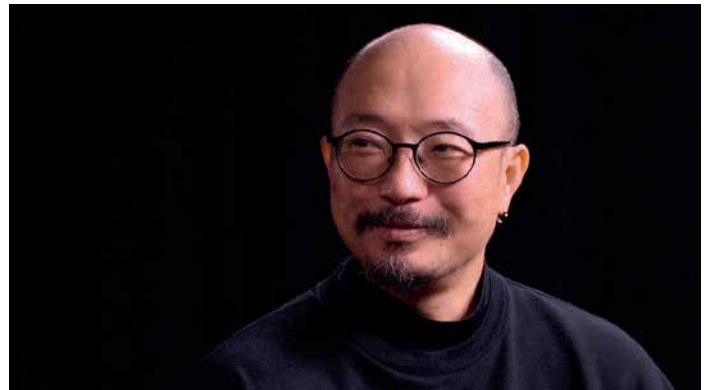
kao što su opasnost, zadovoljstvo, nelagoda, bol, tuga, suosjećanje, pripadnost itd. moguće je izraziti i razmijeniti na jednostavan i učinkovit način: pokretom ruke, izrazom lica, stavom tijela, glasom i slično.

Bez stalne razmjene informacija moderno je društvo nezamislivo. Digitalna tehnologija nije samo višestruko ubrzala taj proces nego je društvenu reprodukciju kapitala proširila na dotada nedirnuta područja privatnog života. Kao kreatori i distributeri novog sadržaja, u javnosti su se pojavili novi subjekti i oni su pravila komunikacije organizirali oko moći koju afekti, emocije i žudnje imaju na svakodnevni život pojedinca. Čini se da metafora Babilonske kule nikad nije bila aktualnija. Ono što je još krajem prošlog stoljeća bilo moguće kontrolirati pomoću obrazovnog sistema društva, naime sredstva i učinke javne komunikacije, sada se čini kao utopija. Isto se informaciji danas pridaju posve suprotna značenja, ali ne zbog toga što se u kulturi pojavio novi jezik, nego zato što se u jednom od kanala komunikacije formirala grupa govornika koji dijele iste društvene vrijednosti i konstituiraju nova značenja. Ako je lingvistika nakon de Saussurea u pravu kada kaže da nema značenja bez razmjene znakova (Vološinov, Bahtin itd.), onda „prokletstvo“ suvremenog Babilona nije u mnoštvu jezika (kodova), nego u količini komunikacije, koja neprestano širi polje značenja. Cinik bi mogao reći: to što se ne razumijemo, to je zbog toga što previše komuniciramo.

Možda niti na jednom području društva polisemija nema takvu važnost kakvu ima u modernoj umjetnosti. Ako se formirala grupa ljudi koja dijeli iste vrijednosti, umjetnički

je čin u 19. stoljeću mogao biti bilo što, kao što to može biti i danas. Ono što je danas tako šokantno – to da se ista činjenica može tumačiti na potpuno suprotne načine – s tim umjetnost, naime, već duže vrijeme živi (i radi). Nedvojbeno je da se zbog toga gubi određeni osjećaj za stvarnost, što je podjednako pogubno i za društvo i za umjetnost. Možda je stoga krajnji referent umjetničkog rada Nike Radić upravo taj osjećaj za stvarnost. U isto vrijeme u kojem ukazuje na strukturalne greške u umjetničkoj komunikaciji, nedvosmisleno ih povezujući sa sličnim problemima u društvu, umjetnica naglašava i situacije u kojima vjerojatnost međusobnog sporazumijevanja može biti veća. To su situacije – ukazuje na njih i ova izložba – u kojima dominira bihevioralna komunikacija, bilo da je riječ o psihoterapijskom transferu, gestualnim znakovima, psihosomatskim procesima i slično. Tijelo, tvrdi nemali broj psihoterapijskih škola, sjajno pamti. Ako je to istina, onda možda bolje i komunicira.

„Kad sam prvi put ušla u rimski Panteon, zaključila sam da je to najljepši prostor na svijetu i da bih tamo htjela živjeti (nisam se dala smesti ni kad mi je moja majka arhitektica govorila da je to jako glupo jer da to nije stambena arhitektura i da gdje bih stavila zahod). Sjedila sam tamo jako dugo i gledala oko sebe, a onda sam počela gledati druge ljude. Shvatila sam nešto fascinantno: svi, ali zaista svi, koji uđu prvo pogledaju u visinu u okruglu svijetlu rupu u kupoli“, izjavila je jednom prilikom umjetnica, i dodala: „Meni se čini da, ukoliko se uspije unutar nekog prostora postići da čovjek izazove nekakav način kretanja, da je to već jako puno, da je to nešto što mi se čini da treba postići.“

3. Brojat ću od deset do jedan
I Will Count From Ten to One, 2022.

SENT, RECEIVED, SAVED

Klaudio Štefančić

Several years ago, Nika Radić expanded her preoccupation with the problem of communication in art, and culture in general, by employing hypnosis. Although a phenomenon with a long history, it was not until the 1950s that hypnosis was granted the status of a psychotherapeutic practice and became part of medical science. Hypnosis is perhaps best known to the general public through the act of inducing the so-called hypnotic state. There is no consensus as to the exact description of the hypnotic state: one school of psychotherapy claims that the hypnotised person is in some kind of a dream state (lucid dream, trance), while another school claims that all physiological functions of the hypnotised person – pulse, breathing, reflexes – are similar to those in the waking state, so it is more a case of (auto)suggestion.

There are, however, things that most practitioners agree on: the hypnotised person, in fact, must turn off their senses to the environment. The first step used in hypnosis is usually the subject closing their eyes and not being able to see. Considering the fact that art is Nika Radić's primary field of work, minimising the importance of seeing, and consequently, visual presenta-

tion, can at first seem unusual, but Radić has avoided the representational potentials of art before. Instead of sculptures or objects, she preferred to stage installations that directed the movement of the audience or, in turn, she looked towards "neutral" presentation styles, as when recording video interviews, she would allow others to speak and present instead of her.

In books on psychotherapy one often finds, along with the text, a schematic image of the human head shown in profile – for the purpose of illustration. What makes the image special is not so much the drawing of the head, but the two triangles that resemble a funnel. One of which is placed in the space in front, and the other behind the eye. The wider funnel opening of the one in front of the eye is facing the space that the person is looking at; while the one behind positions the wider funnel opening on the surface occupied by the brain. The narrow sides of the two funnels, therefore, touch at the point of the eye, enabling what is 'outside' (reality) to penetrate what is 'inside' (mind, psyche). The pictogram is unambiguous: what is happening around us directly affects our thoughts and feelings and vice versa (what we feel or think affects our perception). Therefore, even if we close our eyes, we will still see images, so one of the tasks of hypnosis is to make them conscious, to bring them from the subconscious "into the light of day", with the help of language (after the session ends, in fact, the hypnotised persons describe what they saw and felt).

The artist, however, does not interpret or comment on the images produced by the hypnotised persons. "I am not a psychotherapist", she will point out every chance she gets. Even when she "creates" photographs or videos related to the hypnotic practice, the artist – fully in line with the art preoccupied with social conditions in which it is created, distributed and interpreted – suppresses those aspects of personality that are colloquially associated with artists (ego, imagination, hypersensitivity, etc.) and behaves as a documentarian. If the hypnotised person sees a room full of plants or a fire, Radić will show them. It seems she is interested in the artefact only insofar as it's able to enter into

the process of elementary symbolic communication, and it is precisely this communication that interests the artist the most when it comes to hypnosis. As a matter of fact, hypnosis is a special form of an interpersonal relationship, which requires a great deal of mutual trust between the participants (the hypnotist and the hypnotised person), as it reconfigures the relationship between power and submission, creating and reading, giving and receiving. Hypnosis also radically changes the horizons of expectations. The hypnotist does not know what he will be confronted with. He must be prepared to improvise and take risks; the contact will otherwise not be established. The hypnotised person does not know what they will see and feel; they are highly responsive to sound and touch, but are no longer able to classify and explain sensory information.

In the previously described pictogram, the funnel placed in front of the eye actually illustrates the radius of the view. Since it expands suddenly from the eye towards the space, the picture might resemble a man peering through the keyhole (sight here should be seen as a symbol of human senses overall; like the eye itself – sensitive, unreliable, vulnerable – our senses are also literal or figurative membranes). Besides calling to mind a series of the artist's works dealing with the relationship between private and public, the metaphor of looking through the keyhole also draws attention to the phenomenon of the boundary, that is, the zone where different phenomena meet, but also the process of their intersection.

In this regard, the appearance of cocoon shapes in the artist's work is intriguing. Individual cocoons look as if they originated in the organic world, while others resemble architectural domes. In both cases, the cocoons appropriate part of the space and thus enable a different order of events to take place inside the gallery. Light or sounds, albeit muffled and unintelligible, often reach the visitors through the membrane. As it is often the sound of human murmuration, the visitor is faced with two different events: the one inside the cocoon and the one outside the cocoon. He is attracted and repelled at the same time; attracted by the murmur-

ing sounds, and repelled by the absence of its meaning; attracted by the light, repelled by the cocoon's membrane. In the end, he is left alone, faced with the enigma of the artwork in front of him.

In an interview conducted by the "15 dana" magazine editor Tomislav Brlek in 2007, the artist at one point says: "It seems that for years I have only been dealing with the fact that we constantly talk, and yet fail to understand each other (...) I don't think that communication is completely impossible, but only because I think that misunderstandings are also a form of communication." If the universal language of art does not exist, as suggested by Brlek and Radić, if everyone is free to use their own language, then the artist has no choice but to move towards the audience, to learn to speak in different dialects, as it were, and adapt to the circumstances: the gallery space, life of the local community, mental state of collaborators, etc. And indeed, like few others in Croatian art, Radić is dedicated to the reception of art, that is, to those who are on the other side of the communication channel, and who are, by literature for example, addressed so intimately as readers – by evoking a series of socially telling situations such as the solitary act of reading or the micro-community of book clubs.

"The Message" (2013) exhibition can therefore be considered a prime example of the artist's style. Herein the observers' knowledge and desires shape the artwork, however it seems not so much an example of art's impotence to reach the audience – interactive art is also shaped by the audience on the basis of predetermined parameters – as it is an example of the artist's renunciation of her assigned creative and cultural power. In professional jargon, this procedure could be described as prioritising everyday life over art. Examples of dissatisfaction with the communicative possibilities of art are not few; for instance, replacing art with political activity or spirituality is not rare in the history of modern art. In Nika Radić's case, it could be said that this replacement takes place in the field of interpersonal communication. This is of course not surprising in a society that is hyper-connected, but the way in which the

artist articulates this problem attracts attention. Psychosomatic reactions to the environment or, in turn, a series of signs and signals that an individual produces automatically, is the “language” that is at the centre of the artist’s attention. For Nika Radić, language as Logos may be and is the most sophisticated form of communication that reaches the largest number of people, but she thinks it does not warrant a great deal of trust, especially within the institution of art. Radić, as well as her audience of course, know that even pre-linguistic forms of communication can be learned, they can be falsified (an actor learns to cry), but she seems to be attracted to the elementary nature of that language and the power it has over the addressee (the viewer cries together with the actor). From early on in life, human beings are structurally equipped with communication skills, which first and foremost guarantee their biological survival. A series of phenomena, such as danger, pleasure, discomfort, pain, sadness, compassion, belonging, etc., can be expressed and exchanged in a simple and effective way: with hand gestures, facial expressions, body language, voice and the like.

Modern society is inconceivable without a constant exchange of information. Digital technology has not only accelerated that process many times over, but has also extended the social reproduction of capital to hitherto untouched areas of private life. As creators and distributors of new content, new subjects appeared in public, which organised the rules of communication around the power that uncontrolled emotions and desires have on an individual’s daily life. It seems that the metaphor of the Tower of Babel has never been more apt. What was once controllable not that far back at the end of the 20th century, that is, the means and effects of public communication, with the help of the society’s education system, now seems like a utopia. The same information is today given completely opposite meanings, not because a new language appeared in the culture, but because a group of speakers who share the same social values has formed new meanings in one of the channels of communication. If linguistics after de Saussure is correct in claiming that there is no meaning without the sign exchange (Voloshinov, Bakhtin, etc.),

then the “curse” of the contemporary Babylon is not the multitude of languages (codes), but the amount of communication, which constantly expands the field of meaning. A cynic would say: the fact that we do not understand each other is because we communicate too much.

Perhaps in no other area of society does polysemy have carry importance as it does in modern art. If a group of people who share the same values were to be formed, in the 19th century anything could have been an artistic act, just as it can be today. What is seen as so shocking today – the same fact being interpreted in completely opposite ways – art has, in fact, been living (and working) with for a long time. This is undeniably why a certain sense of reality is lost, which is equally detrimental to both society and art. Perhaps it is the reason why the ultimate reference point in Nika Radić’s artistic work is precisely this sense of reality. As she points to the structural errors in artistic communication, expressly linking them to similar problems in society, the artist also emphasises situations in which the likelihood of mutual understanding could be greater. These situations – this exhibition also points to them – are dominated by behavioural communication, whether it is the case of psychotherapeutic transfer, gestural signs, psychosomatic processes and the like. The body, claim a considerable number of psychotherapy schools, has excellent memory. If this is true, then maybe it communicates better as well.

“When I entered the Roman Pantheon for the first time, I decided it was the most beautiful space in the world and one I would like to live in (I was not deterred even when my mother, an architect, told me this was silly because it is not residential architecture and where would the toilet go). I sat there for the longest of time and looked around, and then I started looking at other people. I realised something fascinating: everyone, but literally everyone, upon entering first looks upwards into the circular bright opening in the dome”, said the artist on one occasion, adding: “It seems to me that if a space succeeds in causing people to move in a certain way, it is already a lot, it is something I think we should strive to achieve.”

Na hipnozu sam naišla gotovo slučajno. U biblioteci sam tražila literaturu na odjelu za psihologiju jer me zanimalo kako terapeuti mogu razumjeti svoje klijente s kojima ne dijele iskustva. Zajedničko iskustvo je preduvjet za razumijevanje, a opet i razumijevanje je iskustvo. Hipnoza se pokazala zanimljiva. Koristi slične faze koje prepoznajemo iz umjetnosti, zbunjuje, zahtijeva koncentraciju i višeznačna je. Konačno pruža mogućnosti drugačije komunikacije. Počela sam hipnotizirati prijatelje i čak otišla na tečaj za psihoterapeute da budem sigurna da nikome neću nauditi. Nisam terapeut. Ali me zanima što drugi ljudi zaista vide.

I ran into hypnosis almost by accident. I was looking for psychology literature at the library because I was interested in how therapists understand clients whose experience they don't share. Shared experience is a prerequisite for understanding, and then again, understanding is also a form of experience. Hypnosis turned out interesting. It has similar phases like art: it confuses, requires concentration and is ambiguous. Finally it offers a different possibility of communication. I started to hypnotise friends and even went to a psychotherapy course to make sure that I won't harm anyone. I am not a therapist. But I am interested in what other people really see.

Nika Radić

1. Brojat ću od deset do jedan 2
I Will Count From Ten to One 2, 2022.

2. Moj će glas ići s tobom
My Voice Will Go With You, 2020. – 2022.

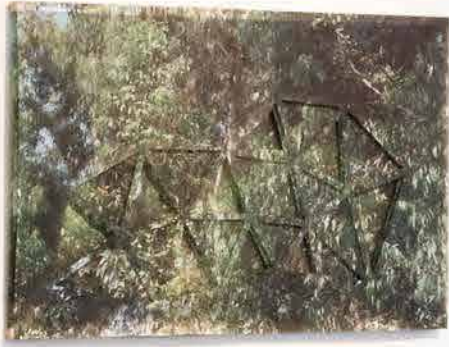
1. Brojat ću od deset do jedan 1
I Will Count From Ten to One 1, 2022. (detalj / detail)

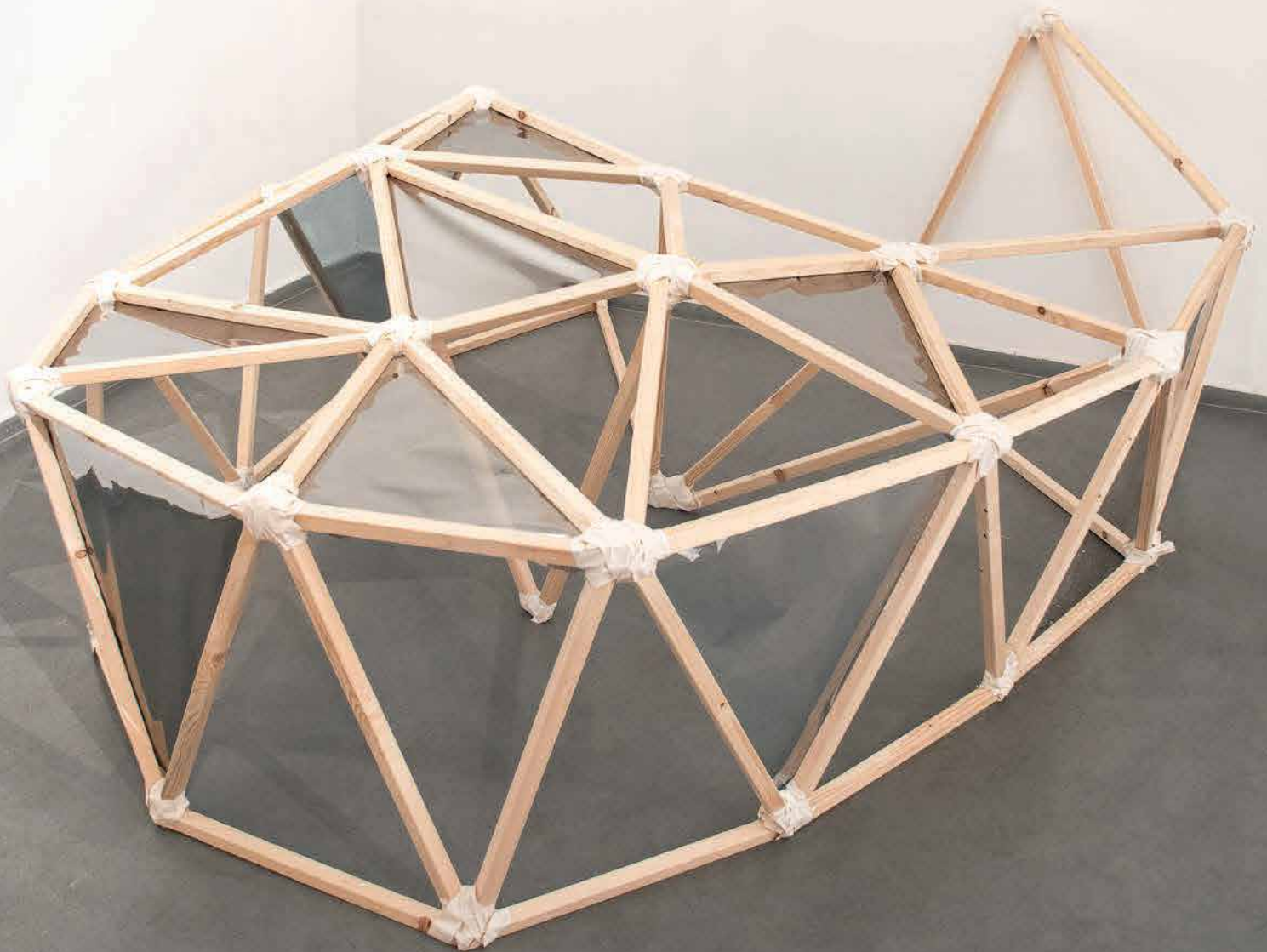

1. Brojat ću od deset do jedan 1–3
I Will Count From Ten to One 1–3, 2022.

BIOGRAFIJA
BIOGRAPHY

Nika Radić je rođena u Zagrebu 1968. gdje je završila studij kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti. Diplomirala je i povijest umjetnosti na sveučilištu u Beču. U svojim video radovima, instalacijama i fotografijama bavi se temom društvene komunikacije. O načinima na koji umjetnost participira u različitim oblicima komunikacije pisala je i objavljivala tekstove u međunarodnim knjigama i časopisima. Izlagala je na preko dvjesto samostalnih i skupnih izložbi.

Nika Radić was born in Zagreb in 1968, where she graduated in sculpture from The Academy of Fine Arts. She also graduated in art history from the University of Vienna. In her video works, installations and photographs, she deals with the topics of social communication. She wrote and published texts in international books and magazines about the ways in which art participates in different forms of communication. She exhibited at over two hundred solo and group exhibitions.

Više na / More on: www.nikaradic.com

IZLOŽENI RADOVI
LIST OF EXHIBITED WORKS

1. Brojat ću od deset do jedan 1 – 4
I Will Count From Ten to One 1 – 4
2022.
kolaž, digitalni tisak na svilenom papiru
collage, digital print on tissue paper
66 x 100 cm
2. Moj će glas ići s tobom
My Voice Will Go With You
2020. – 2022.
video, 4:58
3. Brojat ću od deset do jedan
I Will Count From Ten to One
2022.
video, 12:44
4. Sve je bilo zeleno
Everything Was Green
2022.
digitalni tisak na platnu
digital print on canvas
300 x 128 cm
5. Brojat ću od deset do jedan
I Will Count From Ten to One
2022.
objekt, drvo, plastična folija,
papir, ljepljiva traka
object, wood, plastic foil, paper,
adhesive tape
105 x 210 x 300 cm

IZLOŽBA / EXHIBITION

NIKA RADIĆ

Brojat ću od deset do jedan / I Will Count From Ten to One

Galerija Josip Račić – Nacionalni muzej moderne umjetnosti

Josip Račić Gallery – National Museum of Modern Art

Margaretska 3, Zagreb

10. 11. – 4. 12. 2022.

KUSTOS

CURATOR

Klaudijo Štefančić

AUTORI LIKOVNOG POSTAVA

AUTHORS OF THE VISUAL SET-UP

Nika Radić

Klaudijo Štefančić

KOORDINACIJA IZLOŽBE

EXHIBITION COORDINATION

Tihana Galić

ODNOSI S JAVNOŠĆU

PUBLIC RELATIONS

Lana Šetka

TEHNIČKA REALIZACIJA POSTAVA

EXHIBITION INSTALATION

Damir Medved

Jura Jazbec

EDICIJA / EDITION

Studio

NAKLADNIK / PUBLISHER

Nacionalni muzej moderne umjetnosti

National Museum of Modern Art

Ulica Andrije Hebranga 1, Zagreb

www.nmmu.hr

ZA NAKLADNIKA

FOR THE PUBLISHER

Branko Franceschi

UREDNIK / EDITOR

Branko Franceschi

TEKST / ESSAY

Klaudijo Štefančić

FOTOGRAFIJE / PHOTOGRAPHS

Goran Vranić

Nika Radić (str./p. 20)

LEKTURA I KOREKTURA

PROOFREADING

Mateja Fabijanić

ENGLESKI PRIJEVOD

TRANSLATION INTO ENGLISH

Robertina Tomić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

I PRIPREMA / GRAPHIC DESIGN

AND PRE-PRESS

Ana Zubić

TISAK / PRINTED BY

Sveučilišna tiskara d.o.o., Zagreb

NAKLADA / PRINT RUN

200

ISBN 978-953-348-143-2

Izložba je realizirana uz potpore Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske, Gradskog ureda za kulturu, međugradsku i međunarodnu suradnju i civilno društvo Grada Zagreba.

The exhibition has been made possible with financial support from the Ministry of Culture and Media of the Republic of Croatia, the City Office for Culture, International Relations and Civil Society of the City of Zagreb.

GRAD ZAGREB

Sponzori izložbe / Exhibition sponsors

STIFTUNG KUNSTFONDS

Hrvatski
audiovizualni
centar
Croatian Audiovisual Centre

© Nacionalni muzej moderne umjetnosti
National Museum of Modern Art, Zagreb
2022.

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod
brojem 001154101.

A CIP catalogue record for this book is available
from the National and University Library in Zagreb
under 001154101.

Korice / Cover:

Moj će glas ići s tobom

My Voice Will Go With You, 2020. – 2022.

detalj / detail

Puno hvala prijateljima bez kojih ova izložba ne
bi bila moguća: / Many thanks to my friends who
made this exhibition possible:

Mejra Mujičić, Damir Kalogjera, Vitold Košir.

